

skulde kunne sammenligne sig, og paa den anden Side fremkaldt en Foragelse af Statteindtægten, som tilstedes en Forhøielse af Embedslønningerne, uden at forøge Stattebyrden.

Naar Ministeriet saaledes har troet nu at burde fremkomme med Forslag til en almindelig Gagesforhøielse, er dette derhos ikke blot begrundet deri, at en saadan Forhøielse som bemærket maa ansees stemmende med Billighed og Retfærdighed, men er tillige motiveret med Hensynet til Statens Tary, idet denne ikke kan være tjent med at erholde et ved ydre Tryk uden egen Skyld nedbøiet og derfor til sin Gjerning mindre dygtigt Embeds personale.

Det er imidlertid paa den anden Side ikke ladet ude af Betragtning, at de nuværende Conjuncturer, naanseet, at disse allerede have bestaaet i det Væsentlige uforandrede i de sidste Aar, dog muligens om ikke lang Tid ville kunne undergives en Forandring til det Bedre, saavel som, at det i og for sig er hensigtsmæssigere at ordne Embedsmændenes Lønninger ved formelige Lønningslove for de enkelte Classer af Embedsmænd, end ved procentvise Tillæg til de nuværende Lønninger, hvorfor de vedkommende Ministerier ville søge at tilveiebringe saadanne Love i de nærmest forestaaende Aar. Man har derfor anseet det rettest i nuværende Forslag til Forbedring af de fastlønnede Embeds- og Bestillingsmænds Stilling foreløbigt at indskrænke sig til at søge en saadan tilveiebragt for de første to Aar. Ministeriet er derhos ved denne Sags Behandling gaaet ud fra, at der idetmindste for Tiden ikke kunde være Tale om ved en til de stegne Priser paa alle Livsfor nødenheder svarende Forhøielse i Embedsgagerne at bringe disse tilbage til det Forhold, der i saa Henseende fandt Sted for nogle Aar tilbage.

Den Meerudgift til de pensionsberettigede Embedsmænd for Kongerigets almindelige Finantser, der vil blive en Følge af nuværende Lov, vil efter de i denne Anledning anstillede Undersøgelser ei overstige en Sum af omtrent 100,000 Rb. aarlig. — Forhøielsen for de Embedsmænds Vedkommende der ikke lønnes directe af Statskassen, men derimod af separate Fonds, vil naturligviis være at afholde af

disse, — medens den Udgift, der vil blive en Følge af Lovudkastets § 7 efter hvad nedenfor til bemeldte Paragraph er bemærket, kan antages at ville beløbe sig til omtrent 40,000 Rb.

I Forbindelse med disse almindelige Bemærkninger, hvortil man endnu blot skal sige, at det er Regeringens Agt at forelægge det først sammentrædende Rigsraad et efter samme Grundsætninger som nuværende Udfast udarbejdet Forslag om Gagesforbedring for Monarchiets Embedsmænd, troer man endnu at burde meddele følgende Oplysninger med Hensyn til enkelte af Udkastets Paragrapher.

ad § 1.

Det vil ved Fastsættelsen af en Scala som den i nuværende Paragraph foreslaaede ikke kunne undgaaes, at sammes enkelte Bestemmelser tildeels blive noget vilkaarlige. Ministeriet troer imidlertid ved de her foreslaaede Bestemmelser nogenlunde at have rammet det Rette, idet paa den ene Side de lavest Gagerede ere tilstaaede det forholdsviis høieste Tillæg, medens paa den anden Side de, der ere tillagte høiere Gage, ikke ere udelukkede fra en passende Forbedring i deres Aar.

Efter hvad ovenfor er anført om Gagernes Forhold til Embedernes Vigtighed og Betydning, burde Forbedringen udstrække sig til alle Gager, men, da nuværende Lov kun er temporair, har man for de høieste Gagers Vedkommende troet at kunne affee herfra, indtil almindelige Gage love kunne udarbejdes.

ad § 2 og 3.

De i disse Paragrapher indeholdte Bestemmelser ville i det Hele være tilstrækkeligt motiverede ved de foranstaaende almindelige Bemærkninger; det tilføies kun, hvad den i § 3 indeholdte Undtagelse angaaer, hvorefter de Embedsmænd, hvis Lønning i de senere Aar er normeret ved særskilte Love, at Ministeriet ikke har troet at burde i saa Henseende gaae længere tilbage end til Aaret 1853, da Forholdene i de dette nærmest forudgaaede Aar maae erkjendes at være væsentligt forskellige fra Nutiden.